

Trăng Thành Phố

Những ngày tháng còn ở lại quê nhà, gã thường rình trăng đi lạc vào sân của mình. Trăng phân tán thành hằng trăm hàng ngàn đoá hoa li ti trốn mình trên những thân cây nhỏ và trên từng chóp cỏ.

Khi rời bỏ nơi chôn nhau cắt rốn để tha phương, với lời thề không bao giờ quay lại, gã nhặt hết những mảnh trăng đi lạc gom kết thành một cành gọi là nguyệt quế. Gã cắt nhánh trăng lẳng mạn đó thật kín trong tận tâm khảm.

Xứ người những khi nhớ nhà, nhớ người, nhánh nguyệt quế để đầy hoa trong giấc mộng.

Nơi gã cư ngụ là một thành phố đông đúc, mọi người tranh nhau để giành sống trong ồn ào nhộn nhịp. Gã bị cuốn hút vào dòng đời, chen lấn, bện rộn hầu như chẳng còn dư mảnh đất nào trong hồn cho gã trồng trăng, ngay cả những mảnh đất trong giấc mơ. Sát bên nhà gã là nhà của một cô kỹ sư còn rất trẻ. Hai nhà chỉ cách nhau có một hàng rào. Đêm nọ, khi gã đang loay hoay moi từ trong tâm ức nhánh nguyệt quế thì cô kỹ sư nọ đi làm về. Cô lấy làm lạ, khu vườn hàng xóm u tịch muôn đời kia, đêm nay dường như có điều gì khan khác? Không nén nổi tò mò, cô lén nhìn qua và trông thấy cây trăng cùng gã đàn ông đang trò chuyện. Cô choáng ngợp và vô cùng thích thú trước cảnh diệu kỳ đó, vì thế nên cô quyết định leo rào qua sát hơn để nhìn cho rõ, trong bụng nhủ thầm nếu cần thiết sẽ trộm một cành trăng đem về nhà cắm chơi. Xui xẻo, khi cô leo qua thì bị gã bắt gặp. Cô chưa kịp hoàn hồn và còn đang lo sợ thì gã đã vội trấn an bằng cách tặng cô một cành trăng theo như ý cô muốn để làm kỷ niệm. Cô reo lên:

- Ôi đẹp quá ... đẹp quá ... Y như trong cổ tích

Gã mỉm cười:

- Là cổ tích chứ còn y như gì nữa cô bé

Cô nhìn gã còn đang dò hỏi thì gã triết:

- Cô bé ạ, bên cạnh cuộc sống tranh thân đầy thực dụng quá ư bận rộn này, ai cũng có một câu chuyện cổ tích cho nỗi thầm riêng mình.

- Vậy hử ông!? Nếu quả thực như vậy thì cuộc sống vẫn còn có một điều gì kỳ diệu mà vô tình ta không thấy được

- Đúng thế, tuy nhiên điều kỳ diệu này cho dù con người có thấy được họ cũng không thềm giữ. Còn cô? Cô có giữ không?

- Giữ chứ. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu được giữ để làm gì?

- Giữ để trở thành cổ tích

- Giữ cổ tích để làm gì? Nó ăn được không? Có nuôi ta sống không?

- Cổ tích không ăn được nhưng nuôi sống ta được

- Vậy thì khi nào thì nhánh trăng sẽ trở thành cổ tích?

- Là khi nhánh trăng đêm nay biến thành dĩ vãng vào ngày mai, mà chuyện ngày mai là chuyện có thể cô hoặc tôi không còn nhớ, nhưng một trong hai chúng ta phải có người không thể quên

Lối giải thích khó hiểu của gã khiến cô gái ngẩn ngơ nghi vấn. Cô không dám hỏi lại, chỉ biết cầm nhánh trăng của gã để ấp lên ngực. Hình ảnh bất chợt đó của cô bỗng đậm sâu trong hồn của gã.

Cuộc sống luôn trôi về phía trước và hữu hạn. Cô kỹ sư nhìn về hữu hạn. Gã thì ngược

lại. Gã nhìn lui về quá khứ và vô hạn. Hai cái nhìn về một đêm trăng không giống nhau. Vì là hữu hạn, nên không bao lâu sau thì cô bé kỹ sư quên khuấy đêm gặp gỡ đầy định mệnh. Cuộc sống kéo cô bù đầu vào công việc. Nhưng còn gã? Trong gã lại không bao giờ nguôi ngoai được hình bóng của một người con gái và chỉ một lần gặp gỡ. Có bao giờ bạn nhìn lên vòm trời để tìm kiếm một vầng trăng giữa thế giới nhộn nhịp của đường phố nước Mỹ đầy sáng choang ánh đèn? Nếu tình cờ bạn nhìn lên, có thể bạn thấy một lúc nào đó vầng trăng dường như khuyết đi một phía. Phía trăng khuyết là bởi gã đàn ông kia đã bẻ tặng cho cô gái nọ vào một đêm quen.

Ta có thể gọi đó là đêm tiền kiếp hay đêm tiền định gì cũng được. Đại khái là như thế. Chỉ thiệt thòi cho nhân gian, bỗng nhiên trăng bị khuyết không còn đủ ánh sáng để soi rọi vào cõi mộng mơ bí ẩn cho mỗi một chúng ta sau một ngày đi làm về mệt mỏi. Trong cõi thâm, ai lớn lên mà chẳng sống qua một thời cổ tích? Cổ tích có thể là câu chuyện bắt đầu từ ngàn năm về trước, từ trăm năm về trước, từ năm trước, từ tháng trước hay chỉ là mới xảy ra ngày hôm qua thôi. Khi câu chuyện giữa hai người đã xảy ra trở thành quá khứ thì đã là cổ tích, ít nhất ra cho một người. Câu chuyện đến đây thì hết, bởi vì khi nhìn khác hướng về cuộc sống như vậy, lưng hai người đầu vào nhau và họ bước đi về hướng tầm nhìn của mình và cũng bởi vì thế mỗi một ngày khoảng cách mỗi dài thêm ra.

Có bao giờ vào một đêm khuya vắng nào đó, tình cờ bạn đi ngang một công viên heo hút, chỉ còn nghe lời than van của những chiếc lá khô, bạn sẽ thấy chúng rời cây xuống đất mang hình những trái tim lạc loài vô chủ. Nhất là lúc bị chân người dẫm lên. Trên cao, trăng hạ tuần mờ đục lạnh lẽo, bị khuyết đi một mảnh vì gã công nhân kia đã bẻ đi một nhánh dấu kín. Trăng không còn bị treo lửng lơ giữa những tầng cao ốc chọc trời trong thành phố đèn đuốc sáng choang đầy hờ hững, mà bây giờ nó đang bị mắc tuyệt vọng trong tâm khảm của một người./.

Quan Dương

Nguồn: <https://www.ninh-hoa.com/qdtrangthanhpho.htm>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN VỚI HƠN 10000 TÁC PHẨM